

Z VIPAVSKEGA.

Naša dolina! Ustavil sem se vrh strmega brega
in jo pozdravil od Krasa do gor, ki v nje sega
vsa ponosna in mirna, širok veletok:
njive valovi v njem, cvetje njih pene, skala otok.

V sivi zemlji na levi je nekdo tolkel, kopal,
trudno, počasi, kot starec bi v snu vzdihoval.
Stopil sem s steze, čez zemljo se v solncu topečo,
delavca skritega sem pozdravil: »Bog daj srečo!«

Vstal je iz zemlje, ves zažarel, sključen in siv,
starosti grbo med pleči, samo pogled še živ.
»Bog daj!« je odgovoril, in kakor bi zemlja se mi odzvala,
v dušo se mi je njegova beseda vsesala.

»Očka, kako je? Težko kopljete v bregi?«
vprašal sem pol v radovednosti, pol v zadregi.
Spustil lopato je svetlo in zlezel na mojo stran,
dvignil je glavo, pogledal, pozdravil je solnce in dan.

»Hm, tako je, tako . . . Sedemdeset let že nosim,
težko je breme; da ga odložim, že prosim.
Včasih je bilo drugače. Roka mi krepka je ta
delala, žela za tri in hvalila Boga.

Naše trte, kako so gnale, rodile nekoč!
Vtaknil si v zemljo kolči in že vinotoč
drugo si leto nastavil. Zdaj pa koplji in cepi,
škropi! En dan — po vodi vsi upi so lepi.

Bila drugačna so nekda naša polja.
Oljke so tod zelenele, rodile nam olja —
vrči zdaj kameniti pred hišami še ležé,
pokajo prazni v solncu. Časi beže, beže . . .

Ni več čuti v dolini po cesti voznika
vriskati, pokati z bičem. Veselje od nas se odmika.
Žvižgajo vlaki, avtomobili drče in pojo
starim časom in nam, njih ljudem, v slovo.

Časi, življenje — vse beži mimo človeka kot veter.
Danes že ali jutri odpre mi sveti Peter
vrata v nebeški raj in mojih časov spomin
pojde z menoj. Za mano bo delal, trpel moj sin . . .

Zbogom!« Povesil oči je, zamahnil z rokó in pozdravil,
skril se v zemljo in samega me ostavil.
Naša dolina! Poznale je niso več skoraj oči,
kakor večer so pale nanjo sence zabljenih dni.

Alozij Remec.